

BOŠTJAN TROHA - KARO

Kako igrati šah v temi

Priročnik za začetnike

Posvečeno Mirjam, Veri, Andreju in seveda
D., P., R., A., M., L., R., S. ter K.
Z iskreno zahvalo uredniku Urbanu Vovku.

1.

Toledo se je od zadnje tekme še dodatno zredil in je že spet srebal konjak. Strijasto salo je kot preveč vzhajano testo sililo izza srajce, ki je stiskala Argentinca po vsej širini trupa. Kratko pristrižene lase je imel po vrhu glave nasršene, ob strani pa že zlepljene od potu. Srage so se bleščale po sencih in navzdol po licih, vse do ovratnika, ki je skupaj s srajco požrtvovalno skrival preostanek telesa.

Toledo je za trenutek odložil kozarec konjaka in ga opazoval kot otroka edinca ter si s klobasastimi prsti na zapestje nataknil dragoceno uro in jo na silo zapel na zadnjo luknjo. Slep je potiskal pas skozi zanke hlač in ob spremljavi piskajočega stokanja obračal torzo sem in tja ter si v usta zlival konjak.

Capo se je trudil misliti na Libanon, na odlično rešitev, ki jo je slišal na sestanku, a je lahko le strmel v žalostno predstavo kairskih policistov, ki so se trudili s Toledom.

Kljub zasebnemu letu so jih namreč skrbno pregledali, sicer vljudno in obzirno, a so šli vendarle predaleč; odkar je svet spet iz tira, zasebni leti niso več ničemur podobni, je Capo negodoval sam pri sebi. Ure in pasove so si morali sneti, prtljago dati skozi skenerje, elektroniko ven iz torb kot kakšni islamski skrajneži na letu z El Al.

Toledovemu jamranju in neskončnemu iskanju zank na hlačah je Capo vendarle obrnil hrbet, saj ni nič kazalo, da se bo boj s pasom in zankami kaj kmalu končal. Stopil je do bara in si nalil za prst *croizeta*, čeprav je, skeptičen, ciničen in ljudomrzen, kot je pač bil, dvomil, da je to res *croizet*. Dandanes ne veš več, kje vse goljufajo in kdo vse nosi domov dobre knjake, je mrmral Capo, čeprav so vsi nadobudni muslimani in

naj ne bi pili. Verjetno so tisti tamle, ki prav zdaj pregledujejo njegov kovček, pokradli vse, kar se le da. Tudi kozarec je bil drugorazreden, s previsokim pecljem, predebelim steklom, primeren za pomivanje v stroju, nikakor pa ne za njegovo skupino treh premožnih samovšečnežev.

Od prezira do policistov, Kaira in muslimanov se je Capo spet vrnil k preziru do Toleda. Spraševal se je, kako je mogoče, da imajo tega povprečneža še kar v ekipi, čeprav je odgovor seveda poznal. Po toliko napakah, ki so jim odnesle prvo mesto, je ta butelj še kar z njimi! Drugi najpomembnejši član ekipe je – poleg njeга, seveda, saj je vendarle glavni, *capo* –, pa taka nesposobna šunka!

Toledo, kot je bil njegov *nom de sport*, je bil lastnik največjega mobilnega operaterja v špansko govorečem svetu. Če je le bila prilika, pa tudi kadar je ni bilo, se je pohvalil, da je tretji ali četrti ali peti najbogatejši človek na svetu – nikoli prvi –, odvisno pač od skakanja delnic njegovih podjetij. Slovel je po neprecejnih izjavah, ki jih je trosil po vseh možnih družbenih omrežjih in so lahko v hipu obglavile delnice njegovih korporacij. Običajno se je izkazalo, da je vse skupaj le iskanje pozornosti otročjega moškega, ampak škoda je bila vedno že narejena. Sledile so *salte mortale* iz repertoarja oddelka za odnose z javnostmi, ki se je na vse kriplje trudil znova pospraviti lego kocke, razmetane po tleh celega sveta.

Toledovo škripanje je navsezadnje le pojenjalo in Capo si je lahko oddahnil, a je Toledu vseeno še naprej obračal hrbet. Tim Kovač, s katerim se je sestal maloprej, in načrtovanje libanonskega projekta sta se umaknila upanju, da je Toledo storil smrt – kar se seveda ni zgodilo, a misel na kaj takega mu je vendarle sprostila nekaj nujno potrebnega serotonina. Čeprav je vedel, da bi brez Toledovega denarja morala športno ekipo financirati on in Joburg.

Croizet, ali karkoli je že bilo v steklenici z napisom *Légion d'Honneur 1883* – no, ja, mogoče pa je res *croizet*, si je stežka

priznal Capo, ko ga je pokusil –, se mu je počasi topil v ustih in mu kljub vsej bedi, ki ji je bil priča, dal malce upanja, da bo morebiti v Akri šlo vse v redu, da bodo tekmo odlično odigrali in navsezadnje le osvojili naslov prvaka za to sezono.

Toledo, ki je bil že dobro okajen, se je zdaj trudil s sukničem, še kar v tišini. Ker se ni nikamor premaknil, je Capo moral čakati na vrsto za pregled. Oči so mu odtavale po notranji opremi zasebnega *loungea* in iskale kaj spodbudnega, pri čemer je preskočil čemerno, posušeno in postarano Joburg, ki je tudi ni maral, a na popolnoma drugačen način, kot ni maral Toleda.

Arhitekt, je opazil Capo, se je zelo potrudil, da je porabil ves proračun za dekoracijo prostora, kjer je njegova ekipa čakala na let v glavno mesto Gane, vendar z obupnim rezultatom; prostor je bil nekakšna artdecojevska mešanica luksuznega vagona na Orient Expressu in notranjosti zasebnega letala. Na eni strani so bila velika okrogla okna – kot da jih ni že dosti v letalih, jih je treba trpeti tudi tukaj –, seveda obdana s poliranim lesom v visokem sijaju; nekaj zanimivih in lahkih afriških furnirjev, največ pa težkega grčavega kostanja. Okna so bila okvirjena s sijočo medenino, pred njimi pa so na policah tičale monografije za vse okuse; od Klimta do Lamborghinija, naprej nekaj baročnih svetilk iz kičastih devetdesetih, potpurijev, navijalcev za mehanične ure in še nekaj podobno neuporabnih gledaliških rekvizitov. Na drugi strani je bila visoko spolirana lesena stena z zlatimi intarzijami in z obveznimi pasovi iz LED-luči od tal do vrha – nedvomno edina posodobitev v zadnjih tridesetih letih.

Stena se je nežno ukrivljala v notranjost prostora in se zlila s stropom, spet z osvetljeno obrobo, ki je bil narejen iz brušenega zelenega amazonita in je dal nekaj zelo potrebne-ga barvnega kontrapunkta poplavi rjave. Na tla se je arhitekt odločil dati tapisom v toplo sivi barvi suhega blata, ki je bil ravno toliko debel, da je bilo treba prtljago nositi, saj so se

kolesca pregloboko zarila v neposrečeno talno izbiro in se nehala vrteti. Arabcem in Rusom se je arhitekt poklonil z ro-kokojskimi fotelji in dvosedi, pretirano debelo oblazinjenimi in odetimi v zlato tkanino ter nataknenimi na pretanke pozlačene rezljane nožice.

Capo, ljubitelj minimalizma, čistih linij, Miesa van der Roheja, je ob vsem tem vizualnem nasilju – od Toleda do interierja – v ustih skoraj začutil zajtrk, a ga je brž poplaknil z zadnjim požirkom konjaka. Skozi pragozd kiča je stopil do policistov, ki so zdaj že čakali nanj in na nekaj bolj estetskega, kot je bila šunka v mreži, imenovana Toledo.

Med pregledom je Capo spet razmišljal, kot že tolikokrat, da bi Toleda zamenjal takoj po tekmi v Akri. Kljub vsemu denarju, ki ga je prispeval v ekipo, je bil rezultat pomembnejši. Denar ni bila nepremostljiva ovira, si je pravil, čeprav ni bilo čisto tako; deset do dvajset milijonov, kolikor stane povprečna tekma na črnem terenu, lahko nemara pokrijeta skupaj z Joburg, ki jo namerava postaviti na Toledovo mesto. Na nje-no pa kakega svojega varovanca, mogoče Tima Kovača, ki je bil ravno prej tule, se je z veseljem spomnil Capo, in ki mu ga je priporočila prav Joburg, njej pa njen mož bankir. Capo že nekaj časa opazuje Tima, ga spremlja, mu daje projekte in se mu zdi več kot primeren.

Torej, je naprej razmišljal Capo, skupaj kakih dvesto milijonov na leto – ki jih, resnici na ljubo, zdaj skoraj v celoti plačuje Toledo. Bosta pač z Joburg likvidirala še kak paketek delnic, da jima ne bo treba prenašati neznosno povprečnih rezultatov, za katere je odgovoren izključno Toledo. Navsezadnje sta v tem športu, da zmagujeta, ne da se uvrščata nekam na sredo lestvice.

In zмага v tej sezoni je še vedno mogoča, a nikakor ne s Toledom na *mašini*, ki je znova pogledal proti Joburg, ta pa mu znova ni vrnila pogleda. Capo, ki so se mu čustva zdela kot duševni rak, ki ga je bilo treba čimprej izrezati ali uničiti

s kemoterapijo, preden postane metastatičen, tega pogleda ni opazil.

Z Joburg ne prenašata dobro drugega mesta, še manj pa tretje oziroma katerokoli, ki ni prvo. Capo je tihi lastnik tovarn vojaške opreme, med petimi največjimi na svetu, s prihodki precej nad bruto domačim proizvodom marsikatero države – še posebej ob vseh vojnah, vsak teden novih, ki besnijo po svetu, od katerih jih je Capo zanetil kar nekaj. Posredno, seveda, saj se nerad izpostavlja, a kot dober gospodar je moral poskrbeti za nove prodajne priložnosti.

»Kako kaj kaže s terapijami?« je Capo vprašal Joburg in iskal morebiten vir denarja.

»Zelo dobro,« je rekla po kratki aristokratski pavzi.

»Capo, si mislil na psihiatrične seanse ali na tisto njeno bedarijo z mlado krvjo?« se je vmešal Toledo.

»Je kaj dobička?« je še kar vrtal Capo, ki je skupaj z Joburg preslišal bodico Toleda.

Joburg ga je izza rahlo zatemnjenih očal pogledala s cinično prizanesljivostjo, kakršno blagovolijo nameniti aristokrati kmečkim pritepencem, češ kaj pa je mislil; da morebiti delajo izgubo. Capo je vedel, da so terapije z mlado krvjo, pri katerih dajejo starcem transfuzije plazme iz krvi mladih ljudi, dobičkonosne in da je Joburg v tej panogi kraljevala, ni pa vedel, ali lahko financira tekme brez Toleda.

Capo je bil po rodu iz Kopra, kjer je bil tudi povabljen v ta šport in od koder njegovo ime – Capo, skrajšava od Capodistria. Pravilo namreč je, da se športniki ne kličejo po pravih imenih, ampak po mestih, kjer so bili sprejeti med redke izbrance, ki si ta zahtevni intelektualni šport lahko privoščijo in imajo zanj talent.

Diskretnost, ne samo z imeni, je nujna in kršitev pomeni takojšnjo izključitev in dosmrtno prepoved igranja. To se sicer v več kot stoletni zgodovini športa še nikoli ni zgodilo, saj nihče ni tako nespameten, da bi pravila prekršil.

Pa ne zaradi izključitve; to ne bi bilo nič hudega, saj je še cela kopica drugih športov, kamor se lahko izobčenci zatečejo. Katastrofa bi namreč bila razkritje obstoja tega razburljivega športa. To bi pomenilo konec za vse vpletene; odvisno od jurisdikcije, seveda, a vsekakor dosmrtni zapor ali smrtno kazen. Za sorodnike in znance pa vsaj družbeno izobčenje.

Neprodušni sistem diskretности najelitnejšega športa, o katerem trdijo, da služi v dobrobit človeštva in da bolj altruističen že skoraj ne more biti, temelji na dobro preizkušeni vojaški doktrini vzajemno zagotovljenega uničenja.

Capo je zavil z očmi, si odpel uro in izvlekel pas ter ju položil na prenosni skener, da bodo lahko varnostniki oddali poročilo, ki pač zahteva rentgenske posnetke predmetov.

Bil je zagrizen športnik, po duši in telesu, in se je zares lahko povezal le z enako športno in tekmovalno naravnanimi ljudmi. Kdor ni hodil surfat na Zelenortske otoke ali jadrat v Brazilijo, smučat v Gruzijo in plezat po Torres Del Paine, ni bil primeren za njegov milje. Vse pri njem je bilo podrejeno najboljšemu možnemu rezultatu, ostalo je bilo rezervirano za *untermenschen*.

Capov zagoreli obraz, kronan s polno glavo kiparsko oblikovanih, že skoraj čisto sivih las, od vetra na jadrnici prebičan obraz z brezkompromisnimi sivimi očmi, obdanimi z gubami izkušenega vodje, kratka bela skiperska brada, košarkarska višina in vrhunsko krojena obleka, ki se je prilegala slokemu telesu, je bila manifestacija šestdesetletnikovega svetovnega nazora.

Prenosnika mu ni bilo treba dati na rentgen, zadostovalo je že, da ga je vklopil. Verjetno tudi zato, ker je dal policistom zelo jasno vedeti, da jih bo žive nagačil, če se bo karkoli zgodilo z njegovimi datotekami.

»Dovolj dotikanja s svinjskimi parklji!« je siknil, mimogrede užalil muslimane, in zaprl prenosnik pred policistovim nosom. Živci so mu popuščali zaradi Toleda, ki se je še

kar svaljkal po sobi in se oblačil, policisti so bili primeren strelvod.

Disk v prenosniku je bil poln skrbno načrtovanih procesov, ki so bili potrebni za usklajeno tekmovanje ekipe v Akri in brez katerih bi bil poraz neizbežen. Seveda datotek s postopki in načrti v tem športu nihče ni shranjeval v oblak, vedno le na osebne naprave, ki so bile zaščitene z 256-bitno enkripcijo in biometričnim odklepanjem.

Capo, kot kapetan tričlanske ekipe – on, Joburg in Toledo –, je bil odgovoren za brezhibno harmonijo in usklajenost med tekmo, ki pa brez striktnih protokolov in procesov ni mogoča. Nobena tekma ni podobna prejšnji, noben teren ni enak in nobena lokacija ni podobna kateri drugi, zato se je treba vsakokrat znova pripraviti in sestaviti načrt od začetka do konca, od prve sekunde do zadnje, od prvega reza do zadnjega šiva, kot je rad rekel Capo. Med tekmo se napake ne seštevajo, pač pa množijo, in teh se v šestih urah, kolikor tekma običajno traja, lahko nabere usodno veliko.

2.

Sonce se je bleščalo skozi visoka okna razkošnega pariškega apartmaja na Rue du Dobropol, ki je gledal na kontroverzni Hyatt. Nebotičnik je imel prav posebno mesto v želodcih Parižanov iz časa norih sedemdesetih, ko je bilo še vse mogoče in nič nemogoče; iz časa centra Pompidou, vodikovih bomb na Tahitiju, hitrih vlakov, vesoljskih poletov, jedrskih elektrarn, *grands projets*.

Dnevna soba, kamor je Tim Kovač postavil natlačen kovček kabinske velikosti, je bila razmetana na prav poseben način. Nekako na meji med nečim, kar ne pritiče več odraslim, kvečjemu malomarnim najstnikom, in aranžiranim neredom, ki je doma v Ikea.

Ninine knjige – Tim namreč ni veliko bral – so bile na policah naložene do stropa, sonce pa jih je izzivalo v še bolj pisane barve, kot so sicer bile. Timove knjige iz študentskih časov so ostale v Ljubljani, prezirane in osovražene, zato pri njiju ni bilo nič o medicini, anatomiji, kirurgiji; največ je bilo Nininega leposlovja, romanov in novel, pa nekaj poezije, čeprav je ni pretirano marala, tudi žepnih knjig za na metro, biografij, precej pa seveda literarne teorije, slovarjev in znanstvenih del o literaturi. Knjige, ki niso imele domovinske pravice na policah, bodisi zaradi prevelikega formata bodisi zaradi natlačenosti, so namesto sonca lovile prah po vseh površinah stanovanja, ne samo dnevne sobe. Nekaj anemičnih lončnic, tipičnih primerkov zapostavljene flore zaposlenih lastnikov, se je ob paliativni negi čistilke nekako prebijalo iz dneva v dan in verjetno upalo, da bo jutrišnji vendarle zadnji. Ozka stena – nemara bolj steber kot stena – med visokima oknomma je bila zasičena s črno-belimi amaterskimi fotografijami;

delo nekoga, ki je ta hobi ljubil, a ga je že pred davnim časom obesil na klin, saj se je žal zgodilo življenje. Udoben kavč iz trepežnega belega blaga in z blazinami z vseh vetrov je kraljeval na sredi sobe in v svoje nedrje vzel Nino. Strmela je v kovček, zaskrbljena, ne zlovoljna, zgolj z dobrohotnimi čustvi nekoga, ki nerad gleda ljubljeno osebo trpeti. Izbirala je besede, vendar ni našla še nič ustreznega.

Tim je brez besed frlel po starem hrastovem podu, ki je iz navade škripal in ječal, tudi ko nikogar ni bilo doma, in iskal kabel za telefonski polnilnik – zadnjo malenkost, preden gre.

K sreči se je ločil od tiste ksantipe, si je mislil, in mu je bila ob odhodu prihranjena neznosna nadležnost komentiranja in očitanja, ki mu jo je bivša žena vsakokrat uprizarjala. Kovček je imel vselej hitro pripravljen, zataknilo pa se je pri vsakovrstnih pripombah soproge, ki nekako ni razumela, da so njegova nenehna službena potovanja nujna za življenjski stil, ki sta si ga skupaj omislila. Povezave med njegovim garanjem in njunim dragim okusom ji ni uspelo potegniti, dasiravno je bila več kot očitna. Tudi ona je garala, vsekakor, po šestnajst ur na dan, ko so bile obravnave, sicer pa štirinajst, vendar to kljub vsemu ni bilo dovolj za nebrzdano razsipništvo finančno-pravniškega para. Na koncu jima ni ostalo drugega kot ločitev, še posebej ker je ona našla nekoga, ki je denar že imel in se mu zanj ni bilo treba pehati, neki kripto milijonar, deset, petnajst let mlajši od nje. Tako so bili vsi srečnejši, nemara le novi možiček ne tako zelo. Ampak to ni bil več Timov problem – k sreči je naletel na Nino, pravo nasprotje kače, s katero je živel takrat davno prej, in življenje je postalo vsaj v tem pogledu znosnejše.

Tim, ki je še kar iskal kabel, je bil pri poznih štiridesetih videti vsaj deset let starejši. Malo zaradi obleke, ki je bila vedno črna z obveznim telovnikom pod strogo ukrojenim suknjičem, iz žepa katerega je štrlel poštirkan robec, z belo srajco s temno rdečo kravato in drago, a staromodno uro, predvsem

pa zaradi utrujenega obraza kadilca, ki je pripovedoval zgodbe o napornem, dinamičnem, nevarnem življenju z malo počitka in težavami s srcem. Lase je imel še vedno črne, a tu in tam se je mednje prikradel kak sivi primerek, ki ga je Tim nemudoma evtanaziral, lojalne črne pa si počesal na stransko prečo, ki se je svetila kot stara vinilna plošča. S skoraj dvema metroma višine, kvadratno čeljustjo, vedno sveže pobrito, kot se spodobi, in športno postavo je kljub vsemu izžareval samozavest.

Kratek sestanek, ki ga je čakal v Kairu, mu je zadnje noči vzela nekaj spanca, kar ga je še dodatno postaralo. Libanonski projekt je bil Timov veliki met; precej faustovski, se je zavedal, a to ga ni prav nič motilo. O človeku, s katerim se bo srečal, je vedel zelo malo, a dovolj, da se je pripravil na podpis pogodbe s hudičem.

»Ti pomagam iskati?« je vprašala Nina, a ji Tim ni odgovoril, zato je obsedela na kavču. Spoznala sta se v Bruslju, ko je Tim svetoval nekemu Rusu, kako oprati ves tisti denar, nakraden v Moskvi – v Londonu je bilo namreč že kar težko najti kakšno možnost, v Parizu pa je še šlo, posebej s kakim darilom Mme LePen, širokopasovnemu kanalu med Parizom in Moskvo. Nina je, kljub diplomi iz umetnostne zgodovine ali pa prav zaradi tega, statirala kot strokovna sodelavka v eni od depandans *berlaymonta* in se ukvarjala s papirji ‚ruskih investitorjev‘ v države Evropske unije.

Tim, pretkani maček, ki je vedel, da imajo pravo moč birokracije najnižji uslužbenci, in ki se je prej natančno pozanimal o Nini, je dekletu namenoma prinesel šopek neuglednih pomladanskih rožic, ki jih je maloprej natrgal v parku Cinquantenaire, in jo prosil za pomoč pri njegovem Rusu. To se ji je zdelo tako zelo simpatično in zabavno, da se ni mogla nehati smejati, pa sta se kar tam in takoj dogovorila za kavičo po službi. Kljub razliki v letih in predvsem razliki v svetovnem nazoru – on materialist, ona pa njegovo diametralno

nasprotje – sta se ujela in ustalila v haussmannskem stanovanju, ki ga je Nina podedovala po teti – *maman*, kot ji je rekla. Teta je namreč skrbela za Ninočko, ko ji je mama po dolgem trpljenju umrla za atrijsko fibrilacijo in je ostala sirota; očeta nikoli ni bilo v njenih življenjih.

Več kot desetletje dolgo materino umiranje je pri Nini pustilo globoke rane, ki se niso hotele zaceliti – predvsem zaradi občutka krivde. Mama samohranilka se je morala odrekati marsičemu, vsekakor pa vsemu lepemu, da ji je ostalo samo še grdo, je menila Nina. Težaško delo v tkalnici, kasneje, ko ni več mogla stati, sicer v pisarni, in komaj obvladljive obveznosti skrbnega roditelja – od dodatnega pouka in klavirja do športa in zdravnikov – so botrovale k poslabšanju bolezni. Najprej zadihanost, potem palpitacije, visok tlak in neurejen srčni utrip, kasneje omedlevice, grozljivi prividi, halucinacije, moraste in obupne, pa parajoče bolečine v prsih, na koncu demenca ter kap, ki jo je vendarle odrešila neskončnih let muk in trpljenja.

Nino je črvičil katoliški občutek krivde, čeprav seveda kot otrok nikakor ni mogla obrniti smeri usode, ki se je odločila, da bo nemočno dekle moralo gledati počasno propadanje edinega starša. Od takrat naprej je bila Nina pozorna na simptome te bolezni, atrijske fibrilacije, ki so se ji zažrli v spomin in jo še razžirajo, ter s pretirano zaskrbljenostjo posredovala pri vsakomur, ki je bil le malo zadihan ali pa se je prijel za prsi. Tega so bili deležni potniki na metroju, kasneje možakarji srednjih let, ko so jo zasopli in bledi srečevali med plezanjem po stopniščih bruseljskega birokratskega črevesja, ker so belgijska dvigala spet odpovedala, pa tudi najstnice na poti domov z zabave, ki so, naslonjene na ograje, strmele v mobilne telefone ali pa bruhale po divji noči in bile od daleč videti tik pred omedlevico.

Seveda je glavnina te skrbi, Nininega načina boja s krivdo za materino smrt, doletela Tima. Njegov posel finančnega

logista, po domače pralca denarja, za zelo premožne in vplivne ljudi ga je vsak teden vodil nekam drugam – od Berlina do Hongkonga in od Dubaja do Londona, z baznim taborom pri Nini v Parizu na Dobropolski ulici.

Zadnje čase, zadnje mesece, morda leto, pa se je počutil utrujenega. Sicer ga je že bivša upehala z vsem svojim tečnarjenjem, a zdaj ni bilo nič bolje, čeprav bi moralo biti. Nina je bila namreč kot balzam za vse tegobe in zavedal se je, da je punca zadetek na loteriji, ki ga samo osrečuje, nič drugega. Tudi v poslu ni bilo nič hujšega, razen običajnih akrobacij, ki so ga veselile in mu dajale elan, nikakor pa ga niso utrujale.

So pa tu seveda bila tudi leta; dobrih štirideset ni več trideset, kolikor jih je imela Nina, in mogoče je bila ta razlika netila in krepila zavest o utrujenosti. Iskanje kabla za telefon, ki je bil bogvedi kje v nastlanem stanovanju, ga je upehalo bolj, kot bi ga smelo, česar si seveda ni priznal, a si je vendarle oddahnil, ko ga je našel pod kovčkom.

»Upam, da si boš vzela kako minuto zase,« je končno našla besede Nina.

»Brez skrbi, vedno si vzamem nekaj časa ...« se ji je zlagal Tim med odpenjanjem kovčka, kamor je stlačil kabel, in lovil sapo, »... zase.«

Pogledal jo je in v njenih rjavih, mandljastih očeh videl nakopičeno skrb. Goste lase je imela zadaj spete, vendar so ji neposlušno uhajali na vse strani in se bleščali v soncu, nekaj jih je padalo ob ušescih na črno poslovno obleko, nekaj na čelo, ki ni imelo niti ene same gubice. Po nosu je imela nekaj komaj opaznih peg, lica pa zardela od vina, ki sta ga pila ob kosilu. Ustnice, sijoče in rdeče tudi brez šminke, so se v kotičkih vendarle malce zavihale navzgor. Nasmehnila se je, mogoče s spominom na tiste patetične bruseljske rožice, mogoče pa preprosto zato, ker je vedela, da njen Tim tokrat ne odhaja za dolgo.

»Tokrat bo res kratko,« je rekel Tim in uganil, zakaj se smehlja.

»Vem. Čez tri dni si nazaj.«

»Kratko. A zelo pomembno. Če dobim tega tipa, sem na konju. To je čisto druga liga. Vojaška industrija. Vsak dan nova vojna.«

»Groza,« je pripomnila Nina, vendar z blagim, neočitajočim tonom.

»Edina panoga, kjer nikoli ni recesije. Kaj lepšega,« je nadaljeval navdušeno, kljub Nininemu humanističnemu zgražanju.

Nasmejala se je. Rada je imela njegov optimizem in veselje do tega, kar počne, čeprav bi raje videla, da bi vsaj malo izpregel. Morda ne toliko zaradi moralnih razlogov, bolj zaradi zdravja. Tudi Nina je opazila, da Timovo počutje ni več enako tistemu pred časom. Bil je izžet in utrujen, zato ji je bilo všeč, ko je spet zažarel njegov stari optimizem, v katerega se je zaljubila.

Zapel si je suknjič, preveril čas na *royal oaku*, za katerega je pred davnim časom plačal celo premoženje, kakih sto tisoč evrov, da se je lahko bahal pred sodelavci, in pobral telefon, ki je prav v tistem trenutku zabrnel.

»A, *uber* je tukaj. Grem.«

»Pazi nase.«

Objela sta se, poljubila in Tim je po lesenem podu odškripal do vrat, kjer sta se še enkrat objela, ter stopil skozi težka lesena vrata, ki so se zaloputnila z zvenom stare obrtniške kakovosti iz predprejšnjega stoletja. Videla je, kako si je prižgal cigareto, ko je mislil, da ga ne gleda več, in izginil za stopnicami.

Koliko časa bo Nina, ki ga je imela zelo rada in jo je skrbelo za njegovo zdravje, prav nič pa za njegov denar, lahko to zanemarjanje zdravja še prenašala, je bilo vprašanje, na katero se je odgovor že kazal v nejasnih obrisih njenih

vedno redkejših besed ob slovesih. Čeprav je bila precej mlajša od Tima, je bil njen pogled na svet bolj uravnotežen, s prioritetai, ki so trajne, zrele, zmerne, in ne zgolj materialne ali transakcijske kot pri Timu. Nina je bila zadovoljna, kjer je bila, veselila se je vsake majhne zmage in napredka, pa tudi poraza, ki ga je venomer sprejela kot novo življenjsko izkušnjo, ne kot nekaj slabega. Tim pa je bil nenehno nezadovoljen s trenutnim stanjem, želel si je še več in še hitreje ter iskal srečo v prihodnosti, češ samo še tole, pa bom zmagal, pa bom srečen.

Zaklenila je vrata in stopila nazaj v dnevno sobo ter ravnno še ujela Tima spodaj na ulici, kako je odvrigel cigareto, iz katere je prej na hitro povlekel še nekaj dimov, in sedel v *uber*.

Avto je naglo zapeljal vzvratno v napačno smer po enosmerni ulici, da je motor zatulil kot stara sirena, saj je voznik hotel čimprej ven na stransko ulico. Ni se želel ukvarjati s prometom na bulvarju, kamor bi prišel, če bi peljal naprej; navsezadnje je bil avto vendarle obrnjen v pravo smer, torej je bilo vse po predpisih. Če bi se od kod pojavil kak *flic*, bi se lahko izgovoril, da je samo iskal parkirišče in zapeljal nazaj kak meter. Največ dva!

Uber je bil že daleč stran, mogoče že na *périphérique*, Nina pa je še kar gledala skozi okno, v sončno nebo, pa spet gor in dol po ulici. Vedela je, da jo bo nekaj prikovalo pred tiste fotografije in spet bo neskončno dolgo iskala odgovore v črno-beli poeziji na steni – ali pač stebru – in se spominjala mame, ki jih je posnela.

Ne še ...

Ulica je bila čudovita, drevesa po celi dolžini, odlično vzdrževana, ograjice pobarvane, fasade snažne, osvetljene z odsevom sonca, ki se je še vedno bleščalo v njeno stanovanje, in okrašena z obtolčenimi pariškimi avtomobilčki in črnimi vespami, posutimi z golobjimi iztrebki.

Navsezadnje je le stopila stran od okna, saj je bilo treba s tem opraviti čimprej. Neprijetni spomini na umirajočo mamo, ki je iskala uteho v fotografiji, svojem edinem hobiju, eskapističnem begu pred resničnostjo, ko je zajemala trenutke daleč stran od vsega slabega; slike od blizu, izostrene na liščke na vejicah, prve februarske popke, regratove lučke, roso na pajčevinah; vse ostalo izven gorišča, mehko, megleno, nepomembno, odrezano. Samo lepo, nežno, nič grdega, nič slabega. Slike, odmaknjene od surovega vsakdana, opazovanega, kot otrok opazuje svet skozi dlan, oblikovano v daljnogled, ki zakriva vse, razen tistega, kar hoče videti. Bile so okno v mamin svet, ki ga Nina ni imela časa spoznati.

3.

Naposled je pilot, ki je čakal zunaj na razbeljenem betonu, vendarle lahko prišel pozdravit potnike, Capa, Joburg in prepotenega Toleda. Ta je – zdaj končno spet oblečen – ravno nalival že nevemkateri kozarec *croizeta*, spet krepko čez tri prste. Policisti v civilu kairskega letališča so zaključili varnostni teater in Joburg niso pregledali. Vsaj nekaj koristnega od tega zahojenega islama, si je mislila; moški držijo svoje tace stran od žensk. Seveda tudi ona ni bila navdušena nad prostoškim pregledovanjem torb in skeniranjem prtljage, vpeljanim zaradi nebuloznega ,povečanega varnostnega tveganja', ki so si ga tisti dan izmislili na ameriški ambasadi in pognali v tek kolesje nadzora nad vsem in vsakomer ter pospešili prodajo ameriške varnostne opreme v Egiptu in na Bližnjem vzhodu.

Joburg, edina aristokratinja v ekipi, poročena z bankirjem, je nosila rahlo zatemnjena očala, ne čisto, vendar pač toliko, da je ohranila spodobno razdaljo med svojo modro krvjo in vsemi ostalimi. Nekoč, davno, si je dala malo popraviti nos, to pa je bilo tudi vse, in še za to ji je bilo žal, saj se nad profanostjo zdajšnje plastične kirurgije kar ni mogla nehati zgražati. Tudi tako na glas, da so jo razločno slišale *nouveau riche* Rusinje z račjimi ustnicami in ostudnimi ličnicami, ko so skakale z jaht v *louboutinovih* petkah. Degutantno!

Lepo se je postarala in je bila pri sedemdesetih videti malo čez petdeset. Glavo je venomer tiščala pokonci, kotička ust pa navzdol, ter božala debele bisere, ki so objemali njen malo bolj, a ne preveč zguban vrat. Siva poslovna obleka je bila popolnoma enake barve kot njeni gosti, nazaj počesani lasje.

Bila je redkih besed in tudi zdaj ni nič rekla, le pustila si je poljubiti roko, ko je pilot prišel do nje. Stari denar je bil tako očiten, da nikogar ni bilo treba posebej opozarjati, da je kontesa *uradel*, in vsi okoli nje so se kar samodejno obnašali temu primerno. Imela se je za levičarko, seveda foteljskega tipa, v resnici pa je bila zadržta in razvajena bogatašinja. Vsake toliko je šla do te ali one anarhistične nevladne organizacije in ji podarila milijon, da so se lahko še naprej šli igro spreminjanja sveta na bolje, kar pa jim, vsaj tako kaže, ne uspeva bogveka-ko dobro, saj gre svet prepričljivo na slabše.

Človeku, ki mu ni treba trdno stati na tleh, se lahko kaj hitro zmešajo štrene, Joburg pa ni bila pri tem nikakršna izjema; z mešanico zategle pruske vojaške koračnice in drznosti *rote armee fraktion* je skozi vrata čakalnice stopila na pekoče kairsko sonce, do zadnjega sedeža *bentayge*, kamor je prisedel še Capo, spredaj pa so stlačili pijanega Toleda.

Pilot je sedel za volan in jih odpeljal do reaktivca, spojenega *gulfstreama*, saj z lastnimi letali zaradi diskretnosti niso smeli leteti na tekme. Običajno je bilo tudi poskrbljeno, da so ravno med temi potni bila v zraku tudi njihova zasebna letala s ponarejenimi potniškimi manifesti in tako še dodatno prikri- la športno udejstvovanje.

»Poba je res odličen. Kovač. Imela si prav,« je Capo rekel Joburg.

»Tim? Soglašam, izvrsten je,« je odvrnila kimaje.

»Brihten, iznajdljiv, naravni talent za denarno logistiko. Stabilen, natančen.«

»Pravo nasprotje tvojemu diletantu,« je z glavo pomignila proti Toledu, ne da bi ga pogledala. Capo je le prikimal.

Odnos med Joburg in Toledom je bil drugačen, bolj čustven in bolj temačen kot med moškima. Capo je bil nezadovoljen zaradi rezultatov, pri Joburg pa je bilo nekaj precej bolj osebnega, globokega in potlačenega. Z obeh strani, še posebej s Toledove, je bilo nekaj nedoločljivega, resnega,

starega. Vendar Capu ni uspelo ugotoviti, kaj se skriva v temnem vodnjaku njunega spomina, a ga to, po pravici povedano, tudi ni zanimalo. Medčloveški odnosi, še posebej tisti, utemeljeni na čustvih, so mu bili tuji, odvečni, nepomembni in moteči. Če ni bilo praktičnega, otipljivega razloga, ni razumel, zakaj naj bi se s kom spečal.

»Oh, draga moja kontesa,« je začel Toledo, ki je slišal njen komentar, čeprav ga je Joburg namenila samo Capu, »življenje je eno samo razočaranje.«

»Danes si še posebej melanholičen,« je pripomnil Capu. »Je vse v redu? Začenja me skrbeti.«

Toledo je le zamahnil z roko in gledal v prazno, nekam proti koncu letališča, kjer so se v kairsko puščavo zajedale novogradnje kairskega Novega mesta, in naprej proti Masrju, bodoči egiptovski prestolnici, ki je rasla malo naprej, že proti Suezu.

Kako lepo bi bilo, si je mislil Toledo, kar odtavati tja v puščavo, proč od ponorelega sveta, proč od zahrbtnožev, izdajalcev in pokvarjencev. Res je, tudi sam je bil tak; na vrh ne prideš s prijaznostjo, lojalnostjo in moralno. Prav nasprotno. Toledo si je priznal, da je bil zahrbtn, izdajalski in pokvarjen, vendar je bil v tem šele tretji, četrti ali peti, nikakor pa ne prvi in ne najboljši. Kot ni bil v ničemer.

Da bi kar naročil helikopter, je razmišljal, ki bi ga odložil tam nekje globoko v puščavi, kjer bi bil lahko sam s svojimi mislimi. Z napakami, ki jih je naredil in ki se jih nikoli ne bo dalo popraviti. Življenjskimi napakami, ne poslovnimi. Slednje je mogoče popraviti, kadarkoli, če pa ne, jih pa preimenuješ v ‚poslovne izkušnje‘, ‚brazgotine iz bitk‘ in o njih napišeš knjigo ter imaš serijo predavanj na Harvardu. Nekatere napake pa imajo večne posledice, so nezbrisljive, nepozabne, neuničljive, neprizanesljive. Starejši ko je človek, bolj se te napake prerivajo v ospredje spominov in oblikujejo vsakdanjik, obremenjen z zamujenimi priložnostmi, čeprav so se

morebiti zgodile že pred tridesetimi leti in bi že morale biti pozabljene. A niso; nenehni ,kaj če'-ji omamljajo razum in obnorijo človeka, da dela nove napake, vse dokler ni njihov seštevek tako velik, da je let v puščavo, kjer se prepustiš smrti, lepa, trajna rešitev.

Čutil je, morebiti je celo vedel, da je to njegova zadnja tekma. Življenje mu je uhajalo izpod nadzora, bezljalo nekam stran od že sicer površno načrtane poti, v neznani kraj, kjer so veljala drugačna pravila, pravila drugih, ne njegova, kjer so bili dnevi napol v mraku in noči čisto črne, kjer ni razumel čudnega jezika, poznal pošastnih, izmaličenih obrazov, ki so se mu dobrikali in ga z dolgimi, špičastimi prsti vlekli k sebi, še globlje v tisti neznani kraj.

Preveč napak je naredil v zadnjih nekaj sezonah, da bi ga tista dva zadaj še trpela. Poleg tega pa sta se zarotila proti njemu in mu namenoma dovolila delati napake, da bi imela razlog za zamenjavo, je bil prepričan. Zadnje čase, zadnjih nekaj sezon, sta ga kar pustila, da se je napil pred tekmo. Zanalasč, je ugibal, da bi le bil še bolj raztresen in bi naredil še več napak. Ne, ni bilo ugibanje, bil je prepričan, da je bilo njuno ravnanje preiščeno.

»Slabo skrivata vajine naklepe, ljubčka,« je odsotno izjavil Toledo, bolj sebi kot zarotnikoma zadaj, in strmел proti odrešujoči puščavi.

Po nekaj ovinkih in čakanju, da je A380 odhrumel mimo, so se le pripeljali do letala. Capo, ki je upal, da to ne bo kakšna drvarnica, si je oddahnil, saj je bil *gulfstream* očitno popolnoma nov, sicer trumpovsko črne barve in z zlatimi oznakami, ampak to ni preveč pokvarilo vtisa. Prtljago so jim postrežki zložili iz avta in pospravili v letalo, potnike pa je pilot pospremil do stopnic in, spet, posvetil daleč največ pozornosti Joburg, ki je med tem zamenjala rahlo zatemnjena očala za notri z zelo zatemnjenimi očali za zunaj.

Kopilot je zdrdral dol po stopnicah in pomagal pilotu z zdaj že popolnoma pijanim Toledom, ki je kozarec konjaka odnesel kar s sabo v avto ter ga tam tudi prebavil, in skupaj jim je uspelo premagati neskončnih deset stopnic do kabine.

Capo je vse to opazoval iz parterja ob vznožju stopnic, ko pa se je tudi on povzpel do kabine, mu je ušel izdih razočaranja; očesi sta se iz sijajnega mediteranskega sonca navadili na mrak kabine in ugotovili, da sta spet priči poliranemu lesu, medenini in seveda ledicam. Debelih pet ur do Akre bo pač moral stisniti zobe, kot jih je že tolikokrat na teh čarterskih frčaplanih, opremljenih z najnižjim skupnim imenovalcem, ki ni bil nikomur všeč, obenem pa nikogar ni mogel prav zares užaliti s svojo preprosto povprečnostjo pisarne direktorja provincialne banke.

Stopnice so se zložile in pospravile v trup, letalo je komaj začelo kratko pot do vzletne steze, ko je Toledo s svojega sedeža že stegoval roke proti omarici s pijačo. Kot orangutanček, ki se steguje za banano, se je nerodno trudil z omarico, ki je bila že varnostno zapahnjena za vzlet, da bi si nalil še dodatne pijače. Kaj točno je hotel piti, ni vedel, a saj je bilo popolnoma vseeno; karkoli je že bilo v omari, bi bilo v redu.

Capo ga je opazoval in upal, da se bo čimprej nalil do mrtvega in potem prespal celo pot ter bo ob pristanku za silo uporaben, na tekmi pa bo lahko funkcioniral kolikor toliko zbrano. Zato se Capo in Joburg nista vmešavala v Toledovo početje; prepovedati pijačo bi bila neposrečena poteza, ker je iz maščevanja vedno popil preveč; tega sta se že naučila ob neštetih incidentih in prepirih. Upala sta le, da bodo na potovalni višini, preden mu bo v očeh ugasnila iskrica. Nekajkrat sta ga morala namreč med vzpenjanjem letala vleči nazaj na sedež, ker je zdrsnil z nje. To je bilo precej naporno početje, še posebej brez pomoči kopilota, ki je moral takrat pač upravljati letalo. Kotrljati se sem in tja po kabini pa ga tudi

nista mogla pustiti, saj bi se lahko potolkel in mu ne bi dovolili tekmovati.

Toledu še kar ni uspelo odpreti omarice in začel ji je groziti. »Daj že, prasica,« je grozeče zažugal proti omarici. Kriljenju še nekaj časa ni bilo konca, obkladanje omarice je potonilo še globlje v profanost.

Navsezadnje je, obupan, vendarle odnehal in zamahnil z roko, češ potem pa imej ti vso pijačo, pijandura omarasta, se bom že kako znašel. Obrnil se je nazaj proti drugima dvema članoma ekipe.

»Saj vem, kaj naklepata, a kar pozabita,« je bevsknil proti Joburg in Capu. Kaj pa, če bi pot na zadnjo tekmo malo popestril, si je mislil. Ne bo se napil, ne bo jima dovolil, da ga še zadnjič ponižata, je sklenil.

»Zaprta se tam v spalnico in se delajta, kot da sem pijan, saj vse vem,« je pomignil proti vratom v prostor z ležiščem v zadnjem delu letala.

Spogledala sta se, Joburg pa je z gnusom ukrivila usta ob misli, da bi imela karkoli intimnega s Capom, in mu kot služinčadi pomignila, naj kaj naredi, da bo Toledo utihnil.

»Je že v redu, kolega. Ti pomagam z omarico?« je bil ustrežljiv Capu.

»Me hočeta naliti, a ne? Ne bo šlo. Tokrat ne!« je kričal Toledo.

Joburg in Capu sta se spogledala. Ali bo to jodlanje poje-njalo in bo zaspal, ali bosta morala poslušati napol pijanega do pristanka, ali pač kaj tretjega?

Česa takega namreč še niso imeli, Capa pa je začelo skrbeti, kako bo s Toledom ob začetku tekme. Bo še slabše kot ponavadi, če se ne bo naspal? Bo njegovo igranje še bolj malomarno? Nič dobrega se ni obetalo, Capu pa je tehtal poteze, vendar ni prišel do ničesar primernega.

»Zarotnika! Nimata toliko poguma, da bi mi povedala v obraz?« je spet zarobantil Toledo. »Pazi na tistole kačo, ki si si

jo posadil na prsi, dragi Capo. Da te ne bo ugriznila in končala tvojega življenja.«

»Tole ne gre v pravo smer. Verjamem, da imaš načrt pripravljen, zato naj ti nikar ne bo odveč udejanjiti ga,« je Joburg naročila Capu.

»Končala bo tvoje življenje, a seveda boš še živ, kar je najhujše. Če bi bila poštena kača, bi te pokončala. Tako pa te bo trpinčila pri napol živem telesu.«

Toledo je za trenutek pozabil na odločitev o abstinenci, spomnil se je na pijačo, a je brž in odločno zamahnil proti omarici, ki ga je vabila z omamo.

»Ne bom več pil! Dosti je tega! Čas je, da si nalijemo čiste- ga vina!« je oznanil Toledo z vso dramatičnostjo pijanca.

»Ali ni rekel, da ne bo več pil?« je bila sarkastična Joburg in še vedno zrla v Capa, češ naj kaj naredi. Toledo jo je pogledal z mržnjo in maščevalnostjo ter iz suknjiča potegnil srebrn etui. Stisnil je ustnici in rutinirano odprl pokrovček, ne da bi odvrnil pogled od Joburg.

»Danes bodo pa filmi morali počakati, tole bo bolj zanimivo,« je bleknil Capu in s humorjem skušal prikriti skrbi.

»Še sanja se ti ne,« je skozi zobe rekel Toledo.

Tanek etui, malo manjši od tistega za cigarete, velik za tretjino dlani, je imel dva pokrovčka, drugega pod drugim. Zgornji, ki ga je Toledo že odprl s svojimi debelimi prsti, je imel na vrhu zlato vrtnico, pod njo pa vgraviranih nekaj besed. Spodnji pokrovček, na katerega je bila s sponko pripeta drobna, tudi zlata žličica, pa je bil še zaprt. Toledo je žličko previdno snel izza sponke in s kretnjami pijanca, ki se bori s fokusiranjem oči, odprl še drugi pokrovček.

»Tole sem hotel podariti tebi, še vgravirati sem dal, no, pa je etui ostal pri meni. Vsaj nekaj,« je rekel Toledo. Žličko je zaril v beli prah in jo primaknil k nosu ter z žarom hedonista posesal ves kokain do zadnjega drobca. Enako je storil še z drugo nosnico, tokrat s še večjim zanosom in užitkom. Žličko

pa polizal in z jezikom pomazal po dlesnih. Zarjul je z decibeli divjega prašiča, da so s stropa skoraj izskočile kisikove maske, in s krvavimi očmi še kar prebadal Joburg.

»No, no, dragi Toledo, malo bo treba paziti na hrup, prosim,« je bil še kar vljuden Capo.

»Se opravičujem obema, še posebej dami, tamle na koncu, le en korak do postelje, kot običajno!« je tulil Toledo.

Joburg se je hotela umakniti v zadnji del letala, kjer je bila ločena kabina s spalnico, stran od tega prostaštva, a se je v zadnjem trenutku ustavila, saj bi Toledu le dala veselje, česar pa si nikakor ni želela.

Oba sta še vedno upala, da bo Toledo nekako odplaval v deželo sanj, vendar se je to upanje počasi umikalo strahu pred posledicami kokaetilena v krvi, še posebej pri takem hipertenzičnem in prekomerno debelem možakarju, kot je bil Toledo. Mešanica kokaina in alkohola, ki se nemalokrat konča s srčnim infarktom ali kapjo, se je zmagoslavno pretakala po Toledovih žilah, brizgala v možgane in mu dajala nebrzdanelega poguma.

»A sem ti že povedal, Capo, dragi moj povzpetnež, da pazi na tistole kačo strupenjačo? Saj vem, da te je ona pregovorila v to, ti nisi tak pokvarjenec,« je Toledo dal vedeti, da so bile vse puščice namenjene Joburg, če pa je kakšna zgrešila, to ni bilo namenoma. Čeprav je oba sovražil, je vendarle želel zaveznika.

»Zakaj me kar ne ubiješ? Enkrat si že morila, pa ti ni bilo nič žal. No, saj takrat sem tudi jaz umrl, samo da tega še nisem vedel.«

»Ničesar takega ne reci, da bi ti bilo lahko žal,« je Joburg prvič pogledala Toleda.

»Ničesar ne morem več reči ali narediti, da bi mi bilo še bolj žal, kot mi je, moja draga *gräfin*. Vsekakor to ne more biti presenečenje, ali pač?« je zdrdral Toledo, kot pritiče s kokainom prepojenim ljudem.

Odločil se je, da razčisti, pa naj stane, kar hoče. Če se spušča zastor, naj bo po njegovo. Dovolj se je udinjal tej pokvarjeni graščakinji, se sprenevedal, da ga ni prizadelo, ona pa je ostala hladna in z leti še bolj nepriljudna kot sicer, kar je bil res neverjeten dosežek, saj je bila že od nekdaj surovo ljudomrzna.

»Ne vem, o čem blebečeš, dragi Toledo, ampak dovoli, da ti postrežem s pijačo, kokain pa daj meni v varstvo,« se je ponudil Capo, zdaj že malce zbegan, saj je dobil občutek, da je edini, ki ne ve, o čem teče beseda.

»Sem rekel, da ne bom več pil, babjek špičasti. Vedno vljuden, pameten, preudaren, ravno prav *broncedo*, praktičen, zmagoslaven, babjek s podpovprečnim indeksom telesne mase!« Do konca, si je mislil, nobenih ujetnikov, nobenih zaveznikov, vsi mrtvi. Oba sta enako kriva, sokriva, se je zdaj odločil, za njegov propad, za neizogibno izključitev; ona zaradi preteklosti, on zaradi sedanjosti – ki je posledica preteklosti.

Capo je vstal in se nameril proti Toledu. Joburg ga je hotela ustaviti, a se ji je izmuznil.

»Pusti ga,« je rekla, »ne ve, kaj dela.«

»Saj mu ne bom nič naredil,« je odgovoril Capo. Ne da bi se obrnil proti Joburg, je odklenil omarico s pijačo ter pregledal zalogo.

»Ampak ne misli, da si kaj posebnega. Tudi jaz sem bil tam, kjer si ti zdaj, pa bi dal vse, da nikoli ne bi bil. Saj pravim, zaprta se tam v sobo, briga me. Saj ta koščena kobila je že prestara za karkoli,« je Toledo zamahnil proti Joburg.

Capo se je odločil, da prostaškim namigom ne bo dal pomena. Še posebej ker med njim in Joburg nikoli ni bilo nič, razen tekmovalnosti in bolestrnega dokazovanja. Ona je bila precej prestara za Capov okus, ki si je raje privoščil dvajsetletnice, ona pa se seveda ni imela namena ponižati z nekim provincialnim Slovanom brez pedigreja.

»Samo tole imajo, Toledo. *Courvoisier royal* ali *pierre fer-rand*?«

»Nisi imela pravice! Tudi moj je bil,« je zaječal Toledo, z glasom nekje med jezo, maščevalnostjo in neizmerno žalostjo.

»Tiho bodi, svarim te!« je zasikala Joburg, »raje se posveti pijači, to je tvoj domači teren, tvoj Rodos, tam skači.«

Toledo je še enkrat zaril žličko v kokain in potegnil prah vase in pri tem zarezgetal, kot bi konja stresel električni pastir.

»Ne boš nadaljevala šale? Ne boš rekla, no, saj si predebel, pa ne moreš skakati?« ji je zabrusil Toledo. »Vedno si znala biti sarkastična. Vedno si našla nekaj, s čimer si me prizadela. Pa ja nisi odnehala?«

»Mi lahko, če se vama seveda zljubi, povesta, o čem gre?« je zanimalo Capa.

»Nič posebnega. Malo preveč kokaina in precej premalo konjaka,« je rekla Joburg, zdaj že kar precej nataktnjena.

»Ej, Capo,« je začel Toledo, pa ga je droga potegnili nekam drugam. »Kakšna bedarija, tale imena. Kot da ne vemo, kako je komu zares ime. Jaz sem vsak dan v medijih, tule se gremo pa neke slepe miši. Slaboumno ...«

»Držimo se pravil in dogovorov, saj to ne more biti tako težko, a ne,« je presekal Capa.

»No, kaj sem hotel vprašati, *Capo*,« je ime namenoma poudaril Toledo, »ti je žal, da nimaš otrok?«

Capo, presenečen nad osebnim vprašanjem popolnoma izven tega, o čemer so tekle besede, je pogledal Joburg.

»Ne, njej ni žal, to že vem. Ampak tebi? Je tebi žal?«

»Ne, ne bi bil dober oče. Premalo časa,« je bil kratek Capa.

»No, jaz pa bi si vzel čas za svojega sina. Našel bi nekoga, da mi vodi posel, jaz pa bi se ves posvetil njemu. Sinu mojemu dragemu. Ki bi po moji smrti prevzel posle,« je bezljal Toledo tako hitro, da je kar preskakoval besede.

»Kako pa veš, da bi bil sin, ne hči? Je to kaka argentinska patriarhalna zadeva?« je zanimalo Capa, ki ni niti slutil, v kaj se zapleta.

»Dovolj je tega besedičenja. Prosim, da se pogovor neha in da v tišini preživimo ure do pristanka. Rada bi se pripravila na tekmo, vidva pa tudi, ne dvomim,« je pogovor hotela zaključiti Joburg.

Capo, ki je še kar stal pred omarico s pijačo, je čakal, kako se bo odločil Toledo. Ker je zmanjkovalo časa, je Toledo nalil zajetno dozo *courvoisierja* in mu ga ponudil; prej ko se napije, prej bo šel spat in bolj bo spočit na tekmi. Toledo pa je zamahnil po kozarcu in po Capovi roki, da je vse skupaj zletelo po kabini; konjak po stropu, črepinje po tleh.

»Ubila si ga!« je zarjul.

»Kaj pa si mislil, neotesanec? Da ga bom obdržala?« mu je vrnila Joburg.

»Ubila mi je sina!« je Toledo pogledal proti Capu s solznimi očmi in nato spet proti Joburg. »Sina si mi ubila, čarovnica prekleta!«

Joburg je vihraje vstala in se napotila v spalnico, kjer se je hotela v osami posvetiti tekmi, vendar si je hipoma premislila in odkorakala naravnost proti Toledo. Z iztegnjenim kazalcem, ki je bil pripravljen tudi izdreti oko, mu je zažugala.

»Tiho bodi, pritlehnež zaliti. Še eno samo izusti, pa te počim s tole steklenico,« in vzela je skoraj polno steklenico *courvoisierja*, ki je bila prazna težka kak kilogram, in z njo pomahala proti Toledo.

»Kar pokončaj me, čudovita ideja. Jaz bom zaključil tole mizerijo, ti boš pa do konca svojega parazitskega življenja v zaporu. Kakšen *desenlace trágico* bi to bil!«

Joburg je vrgla steklenico pred noge Toledo in ga prezirljivo gledala.

»Kadarkoli bosta pripravljena, bom z veseljem prisluhnil,« je nase opozoril Capo.

»Tale tukaj,« je s prstom pokazala na Toleda, »je mislil, da bom obdržala njegovega pankrta. Eno noč sva bila skupaj, tri-deset let je od tedaj, pa se še vedno cmeri okoli tega, otročaj omejeni.«

»Aha ...« je izdaval Capo, ki se ni znašel med prvinskimi čustvi, ki so vrvela po kabini, a jih je kljub temu skušal razumeti, »to je torej. Zdaj ima vse neki smisel. No, skoraj vse.«

»To ni žajfasta opera, patetična karikatura, to je življenje. Pozabi na to in pojdi naprej. Svet se spreminja in mi z njim. Še posebej pa ti, kar poglej se, izguba bolehna. *Tempus fugit!*«

»Kača!« je bilo vse, kar je uspelo izustiti Toledu med solzami gneva in jeze.

»No, mogoče bi bilo pametno umiriti čustva, mar ne?« je poskusil Capo, ki so se mu emocije zdele kot nekak nerazložljiv naravni pojav, ki ga bo znanost nekoč pojasnila, zdaj pač še ne.

»Pa si res mislil, da bom donosila tistega tvojega črva? Komaj sem čakala, da splavim in pozabim vse skupaj, še posebej pa tebe in tvoje seme!«

Toledo je pograbil steklenico s tal in zamahnil proti Joburg.

Njena deloma zatemnjena očala za notri so odfrčala z obraza, malo za njimi pa curek krvi, ki je brizgnil vse do Toleda in Capa.

Joburg se je prijela za glavo in opotekla, vendar se ji je uspelo ujeti, da ni padla. Zgrabila je drugo steklenico, še zapечатeneга *pierra ferranda double cask* z debelim dnem, ki ga sicer hvalijo kot globok, s kompleksnim karakterjem, sladkoben in po muškarnih rozinah dišeč konjak, in treščila Toleda po njegovem visokem čelu.

Globoka rana je zazevala, vendar se iz nje začuda ni nič vtilo, mogoče zaradi obilnega sala, mogoče zaradi kokaetilena. Sesedel se je na tla, nemara nezavesten, nemara mrtev.

V tistem je iz pilotske kabine privihral kopilot naredit red, saj sta hrup in vpitje postala pretirana.

Vendar ga je sunkovito butnilo v strop letala in z vso silo nazaj na tla.

Turbulenca je v trenutku spremenila kabino v kaos, kjer so se potniki in kopilot premetavali drug čez drugega kot kocke v lončku, preden priletijo na igralno mizo.

Iz kokpita se je slišalo klicanje kopilotu in trije ponavljajoči se zaporedni piski, opozorilo za še hujšo turbulenco, ki niso obetali nič dobrega, čez to pa monotoni glas opozorila za vzgon letala, *speed, speed, speed*.

»*Sit down, buckle up! Severe clear air turbulence!*« je po protokolu zakričal pilot svojemu sodelavcu in opozorilo še dvakrat ponovil.

Kot lutke iz cunj jih je nekajkrat vrglo do stropa in nazaj. Z rokami so se lovili po zraku, grabili za cevke spuščениh kisikovih mask, se jih oprijemali in jih trgali, si jih tlačili na usta, kričali.

Nato pa, kot bi odrezal, se je letalo popolnoma umirilo in bobnenje je zamenjalo komaj slišno šumenje motorjev.

Kopilot se je prvi pobral in se, z zmedenim srednjim ušesom, opotekel po kabini.

Capo se je ozrl proti Joburg in Toledu. »Oba moja kolega pa sta hudo poškodovana!« je s teatralno zaskrbljenostjo naznanil kopilotu.

Joburg ga je pogledala izpod krvavega čela in mu neopazno prikimala. Oba sta vedela, da je bila turbulenca *deus ex machina*. Pretep v letalu, kokain, poškodovana oprema, resne, pri Toledu še neznane, mogoče celo smrtne poškodbe bi pomenili nepotrebne zaplete, četudi so potniki bogati in vplivni. Varnost letenja je nekaj, česar se ne da kar tako obiti, še posebej ne na čarterskih letih, kjer letalo ni last potnikov niti ni osebje pri njih zaposleno.

Kopilot je odmendral proti pilotski kabini, kjer je bila ob vhodu vanjo omarica s prvo pomočjo. Nekaj je še rekel pilotu, pogledal ven obe krili, mu prikimal, in šel do Joburg in Toleda.

Imela sta presekani glavi, ona čez sence, on pa po sredini čela. Joburg si je tiščala robec čez rano, da je bila koža, ki ji je, presekana, visela čez pol očesa, nekako na svojem mestu.

Toledo je zakašljajal, a se ni premaknil; navsezadnje je le bil še živ, kljub razbiti glavi, alkoholu in kokainu.

Kopilot je nekaj trenutkov gledal v oba poškodovanca in postajal vedno bolj bled. Dvakrat je pogoltnil slino, prestavil zaboj s prvo pomočjo enkrat sem, nato spet tja, potem pa se je sunkovito obrnil in izbruhal vse, kar je tisti dan pojedel.

Tako je bila zaokrožena panorama vonjev v potniški kabini; pijančevski pot, žgane pijače, kovinski vonj krvi, komaj zaznaven kemični smrad kokaina, aristokratski parfum in zdaj še vonj po bruhanju.

Capo, ki je upal, da bo vsaj pilot zdržal do konca poleta, se je določil, da bo sam pomagal svojima članoma ekipe, čeprav s tekmo ne bo nič in bi ju najraje utopil v žlici vode. Ker se tekme ne bodo udeležili, jim bodo odšteli točke in po lestvici bodo zdrsnili krepko navzdol.

»Daj najprej njega,« je rekla Joburg, ko je tiščala svojo rano, »dokler je še nezavesten.«

Capo je odprl zaboj s prvo pomočjo, si razkužil roke in si nadel rokavice. Očistil je rano vse naokoli in izvlekel škarje za šivanje, adsonove ščipalke, črn sukanec in ukrivljeno iglo. Verzirano je prijel za škarje: kazalec je nastavil na njihov zglob, palec v eno uho škarij, prstanec v drugo uho, kamor je od zgoraj pritisnil še s sredincem, od spodaj pa z mezincem, da je stabiliziral orodje. Z drugo roko je prijel ščipalke in naravnal iglo v škarjah, da so jo držale na dveh tretjinah dolžine. Vbodel je na eni strani rane, s ščipalko izvlekel iglo, vbodel na drugi strani, spet izvlekel, nato odložil pinceto in sukanec

trikrat zavil okoli škarij, z njimi je prijel začetek sukanca in potegnil skupaj, da je nastal voz. Nato je še enkrat naredil zanko in še enkrat zavozljal, vse skupaj pa ponovil še trikrat. Nadaljeval je po celi dolžini rane in v nekaj minutah je bila zašita.

»Ali ste kirurg?« je vprašal kopilot z obupnim zadahom po bruhanju, ki je prilezel nazaj ponuditi bogve kakšno pomoč.

»Oh, ne, bolj za šport,« je odvrnil Capo in pogledal Joburg, kot otrok, ki je pravkar bleknil neumnost.

»Tole ste naredili tako lepo, da mi je žal, da nisem tudi jaz ranjen,« je rekel kopilot, za katerega je Capo že v Kairu zaslutil, da je gej.

»Tole si daj na rano, potem ti bom dal lokalno,« je kompliment preslišal Capo in Joburg podal zavitek z razkužilnim robčkom ter se obrnil h kopilotu. »Ali lahko kje prej pristanemo?«

»Bojim se, da ne. Letimo čez Nigerijo, kjer pa ne moremo pristati.«

Capo se je zahvalil kopilotu, ta pa je šel nazaj, od koder je prišel delati red. Zaprl je vrata pilotske kabine in jih pustil same, da so si lahko v miru lizali rane.